

Daniels Bog - Nummer Seksoghalvfems

Profetiens tredobbelte anvendelse: Oplåsning af den profetiske ramme for de sidste dage

Jeff Pippenger

2024-02-29

Rammen for William Millers profetiske budskab var de to ødelæggende magter, hedenskab efterfulgt af pavedømme, og rammen for Future for Americas profetiske budskab er de tre ødelæggende magter, hedenskab efterfulgt af pavedømme efterfulgt af frafaldent protestantisme, men alle er samtidige ved enden. En grundlæggende profetisk nøgle for Millers profetiske forståelse var, at »det daglige« i Daniels bog var et symbol på hedenskab, for derved blev forbindelsen mellem de to ødelæggende magter etableret, hvilket blev rammen for hans profetiske forståelse. En grundlæggende profetisk nøgle for Future for Americas profetiske forståelse er ligeledes, at »det daglige« i Daniels bog er et symbol på hedenskab, for den historiske opfyldelse af hedenskab fastlagde begivenhedernes rækkefølge i Daniel 11, vers 40 og 41, hvilket blev rammen for Future for Americas profetiske forståelse.

Som det altid er tilfældet med nyt lys, blev sandhedens fremgang, som blev åbnet i 1989 ved Sovjetunionens sammenbrud, bekæmpet af mange forskellige røster. Modstanden, der blev rejst imod sandheden, frembragte uundgåeligt en klarere forståelse af sandheden. I de tidlige stridigheder mod den sandhed, som findes i de sidste seks vers af Daniel elleve, blev flere profetiske regler, som findes i Bibelen, erkendt som væsentlige beviser til støtte for den kundskabsforøgelse, der fandt sted, da Daniels Bog blev åbnet i 1989. Vi betragter i øjeblikket en af disse regler, som vi kalder „en trefoldig anvendelse af profetien.“

Vi begyndte med at betragte to tredobbelte anvendelser, som på ét plan er den samme linje, men på et andet plan er forskellige. Roms to første manifestationer (hedensk og pavelig) etablerer den tredje manifestation, det moderne Rom. Babylons to første manifestationer (Babel og Babylon) etablerede den tredje manifestation, det moderne Babylon. Det moderne Rom er dyret i Åbenbaringen sytten, som det moderne Babylon rider på og hersker over. De er lige så adskilte, som en cowboy er fra sin hest, men de begår også åndelig utugt med hinanden, så på det plan er de ét. Der er to andre tredobbelte anvendelser af profetien, som har et lignende forhold.

Elias' første to fremtrædelser (Elias og Johannes Døberen) stadfæster den tredje Elias i de sidste dage. Sammen med dette stadfæster de første to budbringere, som bereder vejen for Pagtens Budbringer (Johannes Døberen og William Miller), den budbringer, som bereder vejen for Pagtens Budbringer i de sidste dage. Der er tre vigtige punkter at erkende ved disse to linjer af tredobbelte anvendelser af profetien.

Et første punkt er, at de faktiske historiske repræsentanter for de to linjer af tredobbelte anvendelser af profetien i det væsentlige er de samme historiske skikkelser, men at deres formål i de to fremstillinger er klart forskellige. Det andet punkt er at erkende, hvad forskellen mellem de to

nært beslægtede tredobbelte anvendelser af profetien er. Forskellen er, at Elias repræsenterer et ydre værk i de sidste dage, og at den budbærer, som bereder vejen for pagtens Budbringer, repræsenterer et indre værk i de sidste dage.

Det tredje punkt, der bør lægges mærke til, er, at Jesus, som Alfa og Omega, identificerer den tredje Elias og også det tredje bud, som bereder vejen, med både en første og en sidste Elias-budbærer og en første og sidste budbærer, som bereder vejen for Pagtens Budbærer. Elias-budbæreren for den første engel og Elias-budbæreren for den tredje engel udgør den tredje opfyldelse af Elias, og den budbærer, som bereder vejen, fremstilles som budbæreren for både den første og den tredje engels bevægelser.

Profeten Elias giver en illustration af den sidste tids konfrontation mellem Guds folk og det tredobbelte forbund i det moderne Rom i konfrontationen på Karmels Bjerg.

Karmelbjerget ligger i det nordlige Israel nær Middelhavskysten. Det strækker sig omtrent fra nordvest til sydøst og danner en markant bjergkam, der strækker sig over omkring 39 miles (63 kilometer). Megiddosletten, også kendt som Jizre'eldalen, ligger sydøst for Karmelbjerget. Karmelbjerget og Megiddosletten ligger forholdsvis tæt på hinanden med hensyn til afstand. Afstanden mellem dem i luftlinje er omtrent 20 til 25 miles (32 til 40 kilometer). Vest for Karmelbjerget ligger Middelhavet, og øst for Megiddosletten og Jizre'eldalen ligger Genesaret Sø, også kendt som Tiberiassøen eller Kinneretsøen.

I Åbenbaringen identificerer slaget ved Harmagedon Megiddos dal, og inspirationen ønskede ikke, at profetiens studerende skulle tro, at Åbenbaringens bog identificerede sit budskab i bogstavelige termer; derfor brugte den, da den identificerede Harmagedon (Megiddo) som Harmagedon, ordet »har«, som betyder bjerg, for at gøre det klart, at slaget var en åndelig fremstilling af den sidste kamp, som dragen, dyret og den falske profet leder verden til.

Ved at identificere Megiddo som Harmagedon sikrede Johannes, at det ikke skulle forstås som et bogstaveligt geografisk sted, for Megiddo er en dal og har ingen bjerge. I umiddelbar nærhed ligger Karmels Bjerg, hvor Elias' konfrontation med Akab og Jesabels profeter fandt sted; således er både Megiddo og Karmels Bjerg illustrationer af Harmagedons endelige slag.

Hvis man skulle tegne en trekant med Jerusalem, Karmelbjerget og Megiddos dal, ville Jerusalem være beliggende i trekantens sydøstlige hjørne, med Karmelbjerget mod nordvest og Megiddos dal mod nordøst. Det område, som symbolsk repræsenterer slaget ved Harmagedon, er afgrænset af to have, og nordens konge (den moderne Babylons skøge) kommer til sin ende mellem havene og det herlige hellige bjerg. Og på den tid afsluttes menneskets prøvetid.

Men rygter fra øst og fra nord skal forfærde ham; derfor skal han drage ud i stor vrede for at ødelægge og fuldstændig gøre det af med mange. Og han skal slå sit palads' telte op mellem havene ved det herlige hellige bjerg; men han skal komme til sin ende, og ingen skal hjælpe ham. Og på den tid skal Mikael stå frem, den store fyrste, som står for dit folks børn; og der skal være en trængselstid, som der ikke har været magen til, siden der blev til et folk, lige indtil den samme tid; og på den tid skal dit folk blive frelst, enhver, som findes indskrevet i bogen.

Daniel 11:44–12:1.

Elias' trefoldige anvendelse repræsenterer Guds folks ydre konfrontation med nordens konge, som er hovedet for den trefoldige forening af dragen, dyret og den falske profet, der fører verden til Harmagedon. Elias' tre fjender, som var forbilleder på den trefoldige forening, var Akab, som var konge over de ti nordlige stammer og repræsenterede de ti konger i Johannes' Åbenbaring kapitel sytten, som bedriver hor med Babylons skøge, og som er enige om at give deres rige til skøgen i „én time“, hvilket er „timen“ for søndagslovskrisen. Babylons skøge blev repræsenteret ved Jesabel, og Jesabels Ba'alsprofeter og Asjerelundens præster repræsenterer den falske profet.

Søndagslovskrisen begynder med den nært forestående søndagslov i De Forenede Stater og ender, når Mikael rejser sig. Når denne søndagslov kommer, kalder den anden røst i Åbenbaringens attende kapitel Guds anden hjord ud af Babylon. Tidsrummet fra kaldet ud af Babylon indtil nådetidens afslutning er tidsrummet for dommen over Babylons skøge. Det er også det tidsrum, hvor Helligånden udgydes uden mål. Det er den „time“, da de ti konger bliver enige om at herske sammen med Tyrus' skøge, som ikke længere er glemt. Det er den „time“ for det store „jordskælv“ i Åbenbaringen elleve, når de hundrede og fireogfyre tusinde løftes op som et banner.

Og jordens konger, som har drevet hor med hende og levet i overdådighed med hende, skal græde og jamre over hende, når de ser røgen af hendes brand, idet de står langt borte af frygt for hendes pine og siger: Ve, ve, du store stad Babylon, du mægtige stad! thi på én time er din dom kommet. Åbenbaringen 18,9.10.

Ligesom Johannes identificerede Megiddo som Megiddos bjerg („har“) for at angive en åndelig og ikke en bogstavelig sandhed, identificeres dommen over Babylon den store skøge og Tyrus som noget, der finder sted i „stunden“ og også på „en dag“.

Derfor skal hendes plager komme på én dag: død og sorg og hungersnød; og hun skal fuldstændig opbrændes med ild; thi stærk er den Herre Gud, som dømmer hende. Åbenbaringen 18,8.

Efter den 22. oktober 1844 skal profetisk tid ikke længere anvendes profetisk, og dommen over den pavelige magt fremstilles derfor som indtræffende i en „time“ og også på en „dag“. „Timen“ for hendes dom er den profetiske periode fra søndagsloven i De Forenede Stater, indtil nådetiden afsluttes. Det er vigtigt at afmærke denne periode, når man betragter Elias i de sidste dage, for Elias' kamp på Karmels bjerg følger efter den indre prøvelse af Guds folk i de sidste dage, og prøvelsesperioden for både kirken og verden har de samme profetiske begyndelser og afslutninger.

De to røster i Åbenbaringen atten repræsenterer to særskilte kald til to menigheder. Den første menighed er de hundrede og fireogfyre tusinde i Åbenbaringen kapitel syv, og den anden menighed, som kaldes, er den store skare i Åbenbaringen kapitel syv. Kaldet til de hundrede og fireogfyre tusinde gives, mens Helligånden bliver udgydt i mål, og kaldet til den store skare gives, når Helligånden bliver udgydt uden mål.

„Profeten siger: »Jeg så en anden engel stige ned fra himmelen med stor magt, og jorden blev oplyst af hans herlighed. Og han råbte med vældig røst og sagde: Faldet, faldet er det store

Babylon, og det er blevet et tilholdssted for dæmoner« (Åbenbaringen 18:1, 2). Dette er det samme budskab, som blev givet af den anden engel. Babylon er faldet, »fordi hun har givet alle folkeslagene at drikke af sin utugts vredes vin« (Åbenbaringen 14:8). Hvad er denne vin?—Hendes falske læresætninger. Hun har givet verden en falsk sabbat i stedet for den sabbat, som hører til det fjerde bud, og har gentaget den løgn, som Satan først fortalte Eva i Eden—sjælens naturlige udødelighed. Mange beslægtede vildfarelser har hun udbredt vidt og bredt, idet hun »lærer menneskebud som læresætninger« (Mattæus 15:9).“

„Da Jesus begyndte sin offentlige tjeneste, rensede Han templet for dets helligbrøde vanhelligelse. Blandt de sidste handlinger i Hans tjeneste var den anden renselse af templet. Således gives der i det sidste værk til verdens advarsel to særskilte kald til menighederne. Den anden engels budskab er: ‘Babylon er faldet, er faldet, den store stad, fordi hun har givet alle folkeslagene at drikke af sin utugts vredes vin’ (Åbenbaringen 14:8). Og i det høje råb i den tredje engels budskab høres en røst fra himlen, som siger: ‘Drag ud fra hende, mit folk, for at I ikke skal blive delagtige i hendes synder, og for at I ikke skal få del i hendes plager. Thi hendes synder er nået indtil himlen, og Gud har ihukommet hendes misgerninger’ (Åbenbaringen 18:4, 5).” Selected Messages, bog 2, 118.

Den mægtige engel kom ned i opfyldelse af Åbenbaringen kapitel atten, da de store bygninger i New York City blev lagt i ruiner den 11. september 2001 ved ankomsten af Islams „østenvind“. Han råbte derefter „med vældig røst og sagde: Faldet, faldet er Babylon den store, og det er blevet et tilholdssted for dæmoner.“ Og dernæst i vers fire „høres en anden røst fra himlen sige: ‚Drag ud fra hende, mit folk.‘“ Disse to røster er „to særskilte kald rettet til menighederne.“ Guds to særskilte menigheder i de sidste dage identificeres som de hundrede og fireogfyrre tusinde og den store skare.

Prøvetiden for de hundrede og fireogfyrre tusinde begynder med islam i det tredje Ve, som Esajas identificerer som »østenvindens dag«. Denne prøvetid ender med den snart kommende søndagslov i De Forenede Stater og håndhævelsen af dyrets mærke. Dyret er den forfalskede konge i nord, det moderne Babylons hoved. Babylon er løven i Daniels bog kapitel syv, og den ulydige profet fra Juda, som repræsenterer laodikeisk adventisme, dør i den periode, der begynder med islams »æsel« (11. september 2001), og ender med »løven« (Det moderne Babylon).

I den tidsperiode, der fremstilles som „graven“ for den ulydige profet i laodikeisk adventisme, tildeles sildigregnen, idet et særskilt kald rettes til de hundrede og fireogfyrre tusindes menighed. Når denne periode ender, ved „timen“ for det „store jordskælv“, som repræsenterer søndagsloven i De Forenede Stater, indtræder perioden for den anden røst i Åbenbaringen atten med håndhævelsen af dyrets mærke, som er kongen mod nords mærke. Samtidig bruges islam i det tredje Ve til at bringe en gradvis tiltagende dom over en frafalden verden. Det budskab, som forkyndes af de hundrede og fireogfyrre tusindes „banner“ under dette andet særskilte kald til den „store skares“ menighed, identificerer „mærket“ fra „kongen mod nord“ og den rolle, som islam i det tredje Ve spiller, fremstillet som „Østens børn“.

Budskabet, som vækker den pavelige magts vrede i vers fireogfyrre i Daniels bog, kapitel elleve, og det budskab, som indleder det endelige pavelige blodbad, fremstilles som „tidender fra øst“

(islam) og “fra nord” (dyrets mærke). I denne periode, ligesom i den foregående, bringer islam fra “østenvinden” dom over De Forenede Stater for at indlede perioden, og perioden ender, når kongen i nord går til sin ende, “mellem havene og det herlige hellige bjerg”, i Megiddos dal og på bjerget ved Karmel.

Domstidsperioden for det moderne Babylon, som repræsenterer hendes dødsleje (grav), begynder med symbolet fra øst og ender med symbolet fra nord, ligesom dødslejet for den ulydige laodikeiske profet endte i det første tydelige kald til menighederne. Den grav (det dødsleje), hvori både den løgnagtige profet fra Betel og den ulydige profet fra Juda bliver begravet, er fremstillet mellem et „æsel“ og en „løve“.

Elias repræsenterer Guds folk i de sidste dage, som blev konfronteret med en trefoldig fjende, repræsenteret ved Akab, Jezebel og Jezebels profeter. Jezebel er symbolet på pavemagten i den fjerde menighed, Thyatira, og hendes profeter på Karmel blev repræsenteret ved Ba’als profeter og lundens præster. Ba’al repræsenterer en mandlig guddom, og lundens præster repræsenterede Astarot, en kvindelig guddom; således bestod Jezebels falske profeter af mænd og kvinder og repræsenterede sammenslutningen af kirke og stat, som er fremstillet ved dyrets billede i Johannes’ Åbenbaring.

Det er De Forenede Stater, der først opstiller et billede af dyret i De Forenede Stater og derefter i verden, og det er De Forenede Stater, der er den falske profet i den trefoldige union. Akab, kongen over de ti stammer, repræsenterer de ti konger i Åbenbaringen sytten, det vil sige dragen, og Jesabel er dyret. Elias stod i konfrontation med den trefoldige union i det moderne Babylon på Karmels bjerg, hvor Babylons skøge går til sin ende uden nogen til at hjælpe. Elias’ tredobbelte anvendelse repræsenterer den ydre konfrontation, som rettes mod Guds folk i de sidste dage, og Elias repræsenterer den profet, der står i direkte konfrontation med disse tre magter.

Et vigtigt element i Elias’ historie er „regnen“, som repræsenterer den sildige regn, der udgydes i konfrontationens historie. Forud for konfrontationen på Karmels bjerg har Elias tydeligt erklæret, at der ikke skulle komme regn, undtagen ved hans ord. Den periode, som leder frem til „stunden“ for Jezebels dom, er den periode, der er repræsenteret ved den første særskilte „røst“, der blev givet til menighederne. Denne „røst“ kom den 11. september 2001, og i denne periode blev „regnen“ kun „målt“, og i denne periode var der to konkurrerende budskaber om den sildige regn, som var involveret i Habakkuks strid. Det ene var det forfalskede budskab om at græde over Tammuz, som repræsenterede et „fred og sikkerhed“-budskab, og det andet var det sande budskab om Islams tredje ve.

Det sande budskab om »sildigregnen« var baseret på Islams rolle i det tredje Ve. Dette budskab udsprang fra én kilde (som var Future for America), og de to budskaber kæmpede om overherredømmet, indtil historien bekræftede gyldigheden af det sande budskab og også bekræftede tåbeligheden i et budskab om »fred og sikkerhed« i en tid som denne.

„Profetierne hos Daniel og hos Johannes skal forstås. De fortolker hinanden. De giver verden sandheder, som enhver bør forstå. Disse profetier skal være et vidnesbyrd i verden. Ved deres opfyldelse i disse sidste dage vil de forklare sig selv.“ Kress Collection, 105.

Den første opfyldelse af Elias i den tredobbelte anvendelse af Elias bekræftes af den anden Elias, som Jesus identificerede som Johannes Døberen. Sammen stadfæster disse to vidner den tredje Elias.

Og idet de gik bort, begyndte Jesus at sige til skarerne om Johannes: Hvad gik I ud i ørkenen for at se? Et siv, som svajer for vinden? Men hvad gik I ud for at se? Et menneske klædt i bløde klæder? Se, de, som bærer bløde klæder, er i kongernes huse. Men hvad gik I ud for at se? En profet? Ja, siger jeg jer, og mere end en profet. For det er ham, om hvem der er skrevet: Se, jeg sender min engel for dit ansigt, som skal berede din vej foran dig. Sandelig siger jeg jer: Blandt dem, som er født af kvinder, er ingen større fremstået end Johannes Døberen; men den, som er den mindste i Himmeriget, er større end han. Og fra Johannes Døberens dage indtil nu lider Himmeriget vold, og de voldelige river det til sig. For alle profeterne og loven profeterede indtil Johannes. Og om I vil tage imod det, er han Elias, som skulle komme. Den, som har ører at høre med, han høre! Matthæus 11:7–15.

Vi vil fortsætte dette studie i den næste artikel.

“I dag, i Elias’ og Johannes Døberens ånd og kraft, kalder budbringere, udpeget af Gud, en domsbestemt verdens opmærksomhed hen på de højtidelige begivenheder, som snart skal finde sted i forbindelse med nådetidens afsluttende timer og Kristus Jesu fremtræden som kongernes Konge og herrernes Herre. Snart skal hvert menneske dømmes for de gerninger, der er gjort i legemet. Guds doms time er kommet, og på medlemmerne af Hans menighed på jorden hviler det højtidelige ansvar at give advarsel til dem, som så at sige står på selve randen af evig undergang. For ethvert menneske i den vide verden, som vil give agt, må de principper, der står på spil i den store strid, som føres, gøres tydelige, principper, hvoraf hele menneskeheds skæbne afhænger.”

"I disse sidste prøvetidstimer for menneskenes børn, når hver sjæls skæbne så snart for evigt skal afgøres, forventer himlens og jordens Herre, at Hans menighed vækkes til handling som aldrig før. De, som er blevet gjort frie i Kristus gennem kundskab om den dyrebare sandhed, betragtes af Herren Jesus som Hans udvalgte, begunstiget frem for alle andre folk på jordens overflade; og Han regner med, at de skal forkynde Hans dyder, som har kaldet dem ud af mørket til sit underfulde lys. De velsignelser, som så rundhåndet skænkes, skal meddeles til andre. Det gode budskab om frelse skal nå ud til hver nation, slægt, tunge og folk."

“I de gamle profeters syner blev herlighedens Herre fremstillet som den, der skænker sit folk særligt lys i de dage med mørke og vantro, der går forud for hans andet komme. Som Retfærdighedens Sol skulle han opgå over sit folk ‘med lægedom under sine vinger’. Malakias 4,2. Og fra enhver sand discipel skulle der udgå en indflydelse til liv, mod, hjælpsomhed og sand helbredelse.

„Kristi komme vil finde sted i den mørkeste periode i denne jords historie. Noas og Lots dage er et billede på verdens tilstand lige før Menneskesønnens komme. Skrifterne, som peger frem mod denne tid, erklærer, at Satan vil virke med al magt og „med al uretfærdighedens forførelse“. 2 Thessalonikerbrev 2:9, 10. Hans virksomhed åbenbares tydeligt ved det hastigt tiltagende mørke, de mangfoldige vildfarelser, kætteri og bedrag i disse sidste dage. Satan

fører ikke blot verden i fangenskab, men hans bedrag gennemsyrrer også de bekendende menigheder, som tilhører vor Herre Jesus Kristus. Det store frafald vil udvikle sig til et mørke dybt som midnat. For Guds folk vil det være en nat med prøvelse, en nat med gråd, en nat med forfølgelse for sandhedens skyld. Men ud af denne mørkets nat vil Guds lys skinne.“ Prophets and Kings, 716, 717.